

Мечтата – началото
на всичко в училище

Имам една голяма мечта – да бъда с раница голяма.
Игри, знания, диктовки – чакат ме тежки подготовки.
Но с учители добри, желание, с тати и мама
Отказване от мечтите ми няма.
И после, успешно училището когато свърши,
Детето в мен щастието другаде ще потърси.

Стефан Спасов Стефанов, 5.в клас

Всяко нещо в живота има начало и край. Малкото кокиче разцъфва, хубавее и изсъхва. Но за да се случи всичко това, му трябва подходящи условия, за да се развива. Така и ние децата се превръщаме в зрели хора. Благодарение на това, че се учим да пишем и четем, че опознаваме света с всичките му странности, когато контактуваме с нашите съученици и приятели, когато приемаме учителите си като родители, ние израстваме. Всичко това се случва в нашия дом – нашето училище. Тук започва началото на всичко. Тук се сблъскваме с предизвикателства, които ни учат да сме борбени и постоянни, тук се запознаваме с живота и избираме нашия път. Дали ще станем лекари, отдадени на хората, дали ще бъдем артисти и ще пренасяме публиката в един по-различен свят, дали ще бъдем архитекти, и ще строим нов свят, всичко заражда в нас желание, тук – в училище – началото на всичко.

Преслава Антонова Чалъкова, 5.е клас

*МОЕ УЧИЛИЩЕ, ПРАЗНУВАЙ, КРАСИВЕЙ И РАСТИ!
МЕЧТАТА МИ ДЕТСКА СБЪДНИ!*

Мечтата си тук сбъдвам – като Балкана да порасна,
И поривът – върховете да достигна, не угасва.
Пътувам всеки ден къмто моя роден дом,
Където получавам уроци по човечност и дружески подслон.
Наближа ли го зарана – чука ми сърцето,
В него скътах за мечтата си ключето.
В него искам слънцето с ръка да хвана,
С него да вървя към мечтата си голяма.
То ме въздига до дъгата далечна.
Ръка ми подава силна, сърдечна.
Брани ме от дъждове, пътища кални и буря,
ритъм жив в душата ми млада притуря.
В него разбрах, че мечтите на въздух приличат
И към небето, към звездите привличат.
И са невидими, тихи, сякаш ги няма.
А пък на тях се крепи Земята голяма...
С мечтите живея, раста всеки ден.
И мечтаният връх пораства във мен.
Зная и вярвам – щом тук съм сега,
ще се сбъдне моята детска мечта!

Иван Цветелинов Кирилов, 6.в клас

Вече искам да пипна небето.

В детската градина бях хлапе, което си мечтаеше да стане художник. Рисувах красиви цветя, големи слънца, седемцветни дъги, щастливи деца и игри, пчелици – медарки, пиещи сладкия въздух... Неповторимата природа привлече душата ми и ме караше в нея да търся и да сбъдвам мечтите си.

Влязох в класната стая, гмурнах се в новото, загадъчното и усетих училището като омагьосаното място, което пуска на свобода фантазията, кара всяка клетка да се ослушва и да добавя към детската – нова мечта. Сигурно, ако ме чуе училището, ще се засмее. Разбрах, че тук, където прегръщам всички накуп и най-вече тази, която ме учи да раста добър и достоен човек, е началото на всичко, от което вижда бял свят мечтата ми, тръгва нагоре и полита без страх. Защото, мило училище, моите сълзи в неуспехите ми са и твои сълзи, моите радости са и твои радости, твоите пътища са и мои пътища. Защото аз съм твое чедо.

Докато се раждат тези редове, вътре в душата ми тайно се събират нови мечти, блъскат се, обръщат се като менци с жива вода, превръщат се в песен и никой не може да я спре.

Училището не е само сграда, а духовно имане, начало на всяка голяма мечта. И днес, напук на модерните бури, дето преобръщат наопаки понякога пътя ни, училището ни показва правилния път, по който да вървим.

Докато животът преде къделята си, мечтата бавно, но уверено си проправя път към желаното сбъдане. Тя, мечтата, не обича да лази, да пада, да спира, да се предава пред трудности, да навежда глава. Тя обича да бъде тетива. Защото ако няма сила, мощ, порив, тя е обречена на забрава, на смърт.

Искам училището да може да вижда. Ако може, дори ако облаците му пречат, ще зърне едно пораснало момче да се изкачва нагоре, за да пипне небето.

Иван Цветелинов Кирилов, 6.в клас

Мечтите са много хубаво нещо и училището е един от факторите за сбъдването им.

Моите мечти започват да се сбъдват още от първи клас – да намеря повече приятели. Не винаги приятелствата са вечни. Важното е да имаш истински приятели. Те са много ценно нещо.

Всеки има различни мечти, но винаги трябва да се стремим към една цел – постигане на мечтите.

Моята мечта е да бъда успешен човек. Училището ми помага да сбъдна мечтата си.

Тук срещнах прекрасни учители и получих много нови знания. В училище придобих много качества, научих се да бъда самостоятелна, отговорна, организирана. Смятам, че част от мечтите на много деца се сбъдват тук.

Училището ни участва в различни кампании за набиране на средства, които да помогнат за сбъдване на мечтите на деца с проблеми. Радвам се, че и аз съм била част от такива начинания.

Моето училище ми дава един добър старт за следващия етап на обучение в бъдещето.

Теодора Тодорова – 6.д клас

МЕЧТА

Завесите се отварят. Бавно, плавно но много шумно. Мога да чуя скърцането дори и през музиката, която е пусната на заден фон. Гледката пред мен се открива с лежерна скорост, мъчително бих казала. Прожекторите ме огряват все повече и повече. Въпреки че светлината е изкуствена, усещам я върху кожата си като слънчеви лъчи. Ако всяка клетка в тялото ми не пулсираше, може би щях да се наслаждавам. Колкото и пъти да мина през това, сърцето ми няма да спре да бие със скоростта на светлината всеки път щом завесата открие сцената напълно и под светлината съм аз. НИКОГА.

Облечена съм в скромни дрехи, които трябва да наподобяват модата в началото на двадесет и първи век. Колежката ми трябва да се присъедини към сцената след броени минути. Моята задача е да обикалям по цялата площ, която ми е предоставена, и да наподобявам чувство за напрежение, стрес. Адреналинът не оставя шанс на таланти и като по мед и масло аз се въплъщавам в дадената ми роля дори без да се опитвам. Присядам на едно малко, дървено столче и като по часовник, сътрудничката ми влиза с гръм и трясък. Тя вече ми вика. Крещи ми. Аз трябва да стоя мирна и да гледам виновно надолу. Минали са няколко секунди от присъствието на тази жена и притеснението ми вече е избутано от обичта ми към театъра.

Вече съм в мои води. Давам всичко от себе си. Аз и колежката ми, играейки като майка и дъщеря на сцената, връхлитаме в характера на персонажите си и правим това, което можем най-добре – чувстваме с цялото си същество магията на театъра. Аз викам репликата си, влязла в ролята на своенравната дъщеря, която твърде рано отглежда дете в утробата си, а тя отговаря бясно като загрижената майка, която през целия живот на единственото си дете е давала всичко за неговото образование и развитие, което сега то трябва да прекъсне заради бъдещата отговорност като майка. Заедно се допълваме на сцената - между крясъците, между грубите реплики, дори между онзи фалшив шамар, който получих от нейна страна. Онзи, който както по сценарии ме свлече на земята, притиснала ръка към бузата си. Публиката реагира бурно, което ме кара да си припомня после, като вляза зад кулисите да направя победния си танц. Чувствам се все едно някой бе запратил сърцето ми високо в облаците. Както винаги щом стъпя по дървената повърхност на сцената.

Използвам момента, в който съм на пода и рева в истерия, да хвърля поглед на публиката от този ъгъл на залата, в който светлината не ми

пречи да видя колко е пълна. Търся с поглед най-хубавия ред в цялото помещение. Съвсем незабележимо. Както се упражнявах едно време.

Има един единствен начин да разбереш дали някой те подкрепя наистина или иска да си мислиш така. Ако стои на първия ред, гледайки единствено краката ти и слушайки гласа ти, определено е второто. Ако даденият човек е дошъл там за теб, за таланта ти, за всичко, което знае, че обичаш да правиш, той ще стои далеч, но не чак толкова много, ще стои на високо, но не прекалено, ще вижда сълзите от радост, които криеш, ще вижда всяка твоя воля и неволя и ще ги чувства като свои, ще вижда страстта в очите ти, радостта на лицето ти и ще знае, точно кое и как ги е предизвикало. Ще стои там и ще забелязва потта по челото ти, труда, който влагаш, гордостта от това да си там изправен пред толкова много хора и таланти около себе си. Ще пляска най-силно и ще те подкрепя най-много. И просто ще бъде там. Далече от сцената, близо до сърцето. На високо от първия ред, но не по-високо от теб. Аз съм най-щастливият човек на земята щом мога да се похваля с цял изпълнен ред. Семейството ми е там. В златната среда. Моите най-любими хора.

Мъжът ми наблюдава всяка моя стъпка и видимо ѝ се възхищава. Досега не е пропускал нито едно мое представление от както сме се запознали. Винаги е там. Моята най-голяма подкрепа, въпреки всичко и всички. Както си обещахме – в добро и в зло, заедно до края.

До него, гордо и наперено, както винаги, стои бъдещият велик инженер в нашето семейство – брат ми. Той и новата му приятелка, с която се запознах точно преди това специално представление, гледат със също толкова голям интерес.

Точно до младата двойка стои майка ми. Представлението започна едва сега, а тя вече плаче. Плаче за мен. Радва се за мен. Гордее се с мен. Тук е за мен. Обичам я.

Силуетът, прегърнал я през рамо, е баща ми. Той наблюдава и просто се радва. Радва се, че не се отказах и сега съм тук - на сцената. И той е там – в публиката.

Чувам финалните реплики на колежката ми и разбирам, че е мой ред. Изплювам текста си по възможно най-разтросения начин. Толкова е трудно да го правя. Трудно е да се преструвам, че мразя живота си, като никога не бих могла да получа по-добър. Навикана съм от другата страна на сцената. Другата страна на сцената е навикана от мен. Сълзите ми от вълнение

текват и заклевам се, чувството е като наркотик. Да оставиш сърцето и душата си в нещо, което обичаш от съвсем ранна възраст.

Време е да се оттегля зад кулисите. Време е, но не искам да напускам дома си. Прожекторите, светлините, очите на публиката. Всичко върху мен.

Излизам драматично, бързо и ефектно. Като по сценарий.

Свивам надясно към женската съблекалня. Свалям следващите си дрехи от закачалката, на която ги бях сложила преди час, и почвам да събличам плата, който е върху мен. Бавно и старателно сядам на стола, предоставен ми точно пред огледалото. Внимавам с издутия ми корем на вече 8 месеца. Ставам и се вирам в него през огледалото. Скоро ще ставам майка. Както бях споменала, това представление е толкова специално, защото е последното ми, преди да родя. Целият екип на театъра, моите колеги и така любимият ми режисьор бяха прекарвали толкова много време, за да нагласят пиесата в рамките на моята бременност. Толкова съм им благодарна, че промениха толкова много неща за моето удобство. Моето второ семейство. Не по кръв, а по душа.

След тази вечер ще си остана вкъщи, докато родя. Естествено няма да бездействам, а ще се заема с втората ми страст. След като вече няма да мога да ходя на кастинги за филми и няма да имам представления в театъра, мисля, че мислите ми ще бъдат разсеяни от листа, хартията и химикала. Имам много идеи и знам точно как да ги осъществя. Ще пиша, докато не ме заболи ръката и след като ми мине, пак ще продължа. Ще направя всичко възможно някой да оцени труда ми. Усмиввам се в огледалото. Знам какво правя с живота си. Харесва ми какво правя с живота си. Знам, че ще преуспея в живота си. Единствено трябва да вярвам, че мога. Аз имам потенциал и няма да го крия от света. Моето бъдеще е само в моите ръце.

Подарявам поредна усмивка на нероденото си момченце и се отправям към сцената, където кипи живот. Ще трябва да изляза всеки момент. Отивам да покажа на света какво го очаква. Пристъпвам крачка и..

Алармата ми извънхва. Стръскам се и се изправям рязко от леглото. Часът е точно 6.00. Няма прожектори, няма публика, няма сцена, няма аплодисменти, има ме само мен. Сама в завивките, опънати по матрака ми.

Време е за училище. Мястото, на което нямам желание да ходя, но за което все пак правя толкова големи жертви. Жертвам чувствата си, жертвам здравето си, жертвам нервите си, жертвам дори времето си, което мога да отдам на страстта си. А не е ли училището мястото, което ме тласка към

мечтата ми? Осигурява бъдещето ми и ме закриля от безработица и глад. Всъщност – да. Училището е всичко това. Без образование никой не може да те вземе на сериозно. Хората не понасят неграмотни и неначетени хора. И с право.

Без образование няма как да вземат и мен на сериозно. Няма как да стана успяла актриса, ако не знам един български автор, ако не съм прочела поне една книга или пък нямам обща култура по история и география, нали? Не заставам против ученето и училището, но все пак го приемам като пречка.

Прекалено многото домашни, честите тестове и изпитвания ми създават трудности в осигуряването на мечтата ми. От както актьорската игра стана част от ежедневието ми, няма ден, в който да не мисля за мен и бъдещето ми като актриса. Това е влязло толкова надълбоко под кожата ми, че не мога да си представя, какво бих правила след десет години, ако не е актьорско майсторство.

Трупата ми се събира все по-рядко, именно заради задълженията след училище.

Става ми все по-трудно да съчетавам образованието си с страстта си.

И въпреки всичко, смятам, че именно с това ми помага най-много училището. Калява ме. Дава ми възможности на импровизация, мислене под напрежение, подреждане на приоритети. Успява да ме подготви за живота. Няма да ми е по-леко след като завърша, но именно тази сграда, която се налага да посещавам всеки божи ден, ме подготвя за ситуации в бъдеще.

Да, училището е пречка за мен, но точно тя ми отваря толкова много врати. Това е пречка, която ме учи да устоявам на лошите моменти в живота. Пречка, за която си струва да стискам зъби и да продължавам само напред и нагоре. Начин да се науча да съчетавам полезното с приятното. Пречка? Всъщност – предизвикателство.

Днес може би предизвикателство, утре може би възможност.

Вяра Зайчева, 6.е клас

Приятелство

Не си спомням много от детската градина. Само приятелят ми Краси и плановите, които си измисляхме за съвместното ни бъдеще. Цялото име на приятеля ми е Красимир и го познавам откакто се помня. Краси беше тихо и притеснително дете, а аз от своя страна бях по-самоуверена, нескромна дори и леко манипулативна, ако трябва да бъда честна.

Запознах се с Краси в първия ден от детската градина. Аз закъснях и влязох последна в стаята. Той беше седнал на последното малко жълто столче в края на редицата. Краси веднага ми направи впечатление, не знам дали беше заради по-тъмния цвят на кожата му, или не. Смятах че съм твърде „готина“, за да обикалям и да заговарям децата из стаята и че те трябва да дойдат и да ме заговорят. Иронично, никой не дойде при мен, освен Краси. Беше доста притеснен и свит. Не си спомням какъв точно беше разговорът ни, но от този ден нататък аз и Краси станахме приятели.

С времето се сближихме. Когато родителите ни идваха да ни вземат от детската градина забелязаха, че постоянно сме двамата. Майките ни започнаха да си говорят и постепенно станахме приятелски семейства. Бях много щастлива, защото всеки празник се събирахме с най-добрия ми приятел и семейството му. Толкова бяхме близки, че лятото, когато той отидеше на море, му пишех писма, както и той на мен.

Като едно модерно шестгодишно, аз постоянно гледах Дисни Чанъл. Освен класиката - Дора и Хана Монтана, даваха друг сериал, казваше се „100 неща, които искам да направя преди гимназията“. Тогава още дори не бях сигурна какво точно значи думата „гимназия“, но все пак се стараех да съм като главната героиня в сериала и да върша щуротии всеки ден. Постоянно правех бели и даже си имах гадже. Краси не беше по тези неща. Той странеше от драмите, които създавах, но винаги беше до мен. Когато не се карах с някого, двамата с Краси правехме списъци с нещата, които искаме да направим, когато станем първокласници, разбира се, този списък беше вдъхновен от сериала, който гледах. Списъците включваха множество нереални детски мисли, желания и мечти, като например да станем кинозвезди или да пилотираме самолет. Накратко, такива бяха отношенията ни с тогавашния ми най-добър приятел.

Новото ни училище беше Пето основно училище „Митьо Станев“. Разбира се, двамата бяхме записани в един клас. Паднахме се с прекрасни начални учителки. В класната стая с Краси стояхме двамата на втория чин на средната редица.

Противно на неговите очаквания, на 15 септември 2016, на нашия първи учебен ден, аз се втурнах да се запознавам с новите ни съученици. Завързах много нови приятелства и някак си забравих за Краси. Появиха се нови и по-интересни неща за мен от списъците, които пишехме заедно. В класа ми имаше едно момче, което си бях харесала, имах сигурно 18 най-добри приятелки, станах главен организатор на сватбите, които се провеждаха в нашия клас. Заедно с приятелките ми отворихме фризьорски салон, педагогичен кабинет и още куп щуротии. Краси продължи да ме заговаря, но аз се държах студено, което го предизвика да страни от мен. Той не беше много общителен, както казах, и обикновено се движеше сам. Нямахме приятели и целият клас мислеше, че нещо не му е наред.

Още в първите дни на това ново приключение написахме писма до бъдещите нас. Понеже бяхме малки, госпожата ни написа план на дъската, който да следваме. Имаше точка за приятелите, за семейството и други. Класната ни учителка ни каза, че ще съхрани тези писма и ще ни ги върне, когато завършим основното училище. Ако трябва да бъде честна, не виждах абсолютно никакъв смисъл. Малката ми главица не побираше идеята на госпожата. Все пак написах писмото. Разбира се, бях изписала романи за осемнайсетте ми най-добри приятелки, но не мисля, че изобщо споменах Краси.

Годините се изтърколиха неусетно. Завършвахме четвърти клас. Вече не бях близка с Краси. През тези четири години му се подигравах две момчета в класа, всички момичета ги харесвах, разбира се, отговаряха на госпожата и си тестваха късмета като цяло. Последната година започнах да чувствам вина за това, но игнорирах това чувство. След завършването Краси се премести да живее в Канада.

Прогимназиалният етап от образованието ми също мина много бързо. Не бих се определила като популярната „гимназистка“, която си мислех, че съм в първи клас, но все пак беше забавно. Разбрах кои хора от обкръжението ми са мои истински приятели и кои не. Не се занимавах с драми и скандали, или поне не се опитвах. Научих важни уроци и то не само от учебниците, но и от нещата, които ми се случваха. Преди си мислех, че това училище няма да ми липсва. Мислех си, че ще ми липсват само близките ми приятели, които са максимум петима на брой. Че лесно ще преживея отсъствието на хората, чиито физиономии виждам всеки ден, но установих, че това не е така. Осъзнах, че съм свикнала на тази обстановка на лек хаос и крясъци. Въпреки че отношенията ми с някои от

съучениците ми не са никак топли, и те ще ми липсват. Защото са част от тази обстановка. Доколкото до Краси, той отдавна не беше част от нея.

Преди няколко месеца се изтекоха последните ми дни като ученичка на Пето основно училище. Вече втората ни класна ръководителка ни върна писмата, които написахме в първи клас. Наистина бях забравила за тях. Моето писмо беше изключително глупаво и банално. Понеже Краси отдавна не беше в нашия клас госпожата остави писмото му на бюрото си, с намерението да го изхвърли. Когато спомена името му, за първи път се замислих за него от години.

До края на деня ми се въртеше в главата. Любопитството в мен надделя и след последния час се промъкнах в стаята и съвсем небрежно пяхнах писмото в чантата си. Прибирайки се от училище, се зачетох в писмото на Краси. Не беше написал много. Личеше си, че е претупал работата. Беше ме споменал в писмото си. Беше написал нещо от сорта на: Ели се държи гадно с мен. Вече не сме НДП. Дъра-бъра, дъра-бъра. Стана ми малко гужно, че го игнорирах. Исках някак си да оправя нещата. Майките ни си поддържаха връзка, но ми беше неудобно да говоря с майка му или да карам моята да ѝ предава това, което искам да кажа, като сова. Реших, че срам не срам, ще го последвам в някоя социална мрежа и ще му пиша. Благодарение на шпионските си умения намерих Фейсбук профила на баба му и след това неговия, който пък ме отведе в Инстаграм, заплетена история като цяло. Последвах го и му писах, питах го как е, какво прави. След което му се извиних за държанието си. Той ми отговори и ми прости. Започнахме да си пишем по-често, после започнахме да разговаряме на видео чат и в един момент го почувствах толкова близък, колкото преди.

Седмица или две по-късно разчиствах стаята си, пренасяхме част от нещата си, за да имаме място за нови мебели. Което значи, че пренаредихме абсолютно всичко. В един стар сандък, който си стоеше недокоснат от години, намерих стари рисунки, боички, четки. Реших, че са от часовете по изобразително изкуство от първи, втори клас, затова взех един чувал и започнах едно по едно да слагам всяко от нещата от сандъка в чувала. Карах го на автоматик и напълних целия чувал, отидох до вратата и тъкмо щях да го завържа и да го изхвърля, когато забелязах листче с надписа „10 неща, които ще направим преди да навършим 14 години.“ Извадих го и го сложих на бюрото си. Това беше един от списъците, които писахме с Краси като малки. Разбира се, половината от него липсваше и имаше записани само пет неща. Точно в момента, когато го снимах, за да

му го пратя, мама връхлетя в стаята и ми съобщи, че ще пътуваме до Канада за четиринайсетия рожден ден на Краси.

Много се зарадвах. Той ми беше споменал, че подготвя нещо специално за рождения си ден, но не подозирах, че е това. Днес аз, нашите и брат ми хванахме полета. Краси е роден на 19 март, за подарък му купих книга. Той е луд книжен червей, което направи избора на подаръка му труден, защото е изчел почти всяка криминална книга или трилър. Не му казах за списъка, който открих вчера, реших да го изненадам. Надявах се да изпълним всяко желание от списъка. Отсядаме там за 5 дни, което точно пасва с организирането на изненадата ми. Първото желание е да изпием първото си кафе заедно. Въпреки че няма да е първото, искам да е емблематично, затова с часове търсих най- хубавото кафе в Отава. Все пак намерих едно турско, в което продават кафе на пясък и резервирах маса за първия ден от престоя ни. Второто е да отидем на шопинг съвсем сами без майките си - това няма нужда да го организирам. Третото желание е да обиколим целия град за един летен ден. Въпреки че не беше лято, успях да планирам и това пътешествие. Проучих автобусната линия и колко автобуса в колко часа трябва да сменим, за да осъществим целта си. Четвъртото е да направим баница съвсем сами. Донесох в куфара си български кори за баница и сирене, за да си е същинска българска баница. Петото и последно желание е да си направим обща картина с отпечатъци на ръцете си, за да запомним момента. Донесох бои, четки, платно, маркери и всичко необходимо.

След няколко часа пристигаме в Отава. Нямам търпение да се видя с Краси и много се радвам, че той отново ми е приятел и то благодарение на госпожата в първи клас и писмата, които намирах за безсмислени.

Една фантазърка от 7.д клас

За да осъществиш една мечта трябва да работиш много упорито. Всеки се вдъхновява от различни неща, за да постигне своите цели. Някои се вдъхновяват от своите идоли, други от своите приятели, а трети от това, което обичат да правят. Много важно е всеки ден да се стараеш да бъдеш по-добър от „вчерашното си аз“.

Основното училище може да те научи на много различни неща. Не само на базови познания за съответните науки и езици, но и на много други важни неща, свързани с приятелството, а също и колко е важна връзката между хората.

Днес ще Ви разкажа за една история на едно момиче, което обожавало да се занимава със спорт и как един ден коренно променя живота ѝ.

Лора беше нормално момиче в прогимназиален етап. Тя обичаше да ходи на училище. В интерес на истината ходеше с голям ентузиазъм. Лора беше много запалена по природните науки, особено химия и биология. Когато г-жа Куманова я вдигнеше на дъската да реши една задача за „Масова част на веществата в смеси“, тя доволно излизаше и показваше какво може. Също така обичаше да изучава анатомията на човека.

Извън училище Лора се занимаваше с художествена гимнастика. На терена тя се чувстваше уникално, чувстваше се сякаш е попаднала в друг магичен свят. В залата имаше и по-големи момичета, от които тя се вдъхновяваше. Едно от тях беше Валерия, 16годишно момиче, което беше в 10 клас. За Лора, Валерия беше уникална гимнастичка, от която само можеше да взема пример. Истината е, че когато наблюдаваше тренировките на Валерия, тя изпитваше огромно желание да прави сложните елементи, които талантливата гимнастичка изпълняваше.

Един ден треньорката каза на всички момичета, че след два месеца предстои много важно състезание. На това състезание ще отидат само момичетата, които могат да докажат че заслужават да са там. Лора от малка мечтаеше да участва в това състезание и да представи прекрасните си съчетания. Това беше една от малкото ѝ възможности да докаже, че може да се състезава на такова ниво. Затова Лора реши да се стегне и да даде всичко от себе си, за да достигне своята МЕЧТА!

Тя работи усърдно два месеца и постигна това, което желаше! Не само, че отиде на състезанието, но и застана рамо до рамо до гимнастичката, на която най-много се възхищаваше - Валерия! Двете момичета накрая поделиха първото място. А останалите таланти от клуба обреха вторите и трети места.

Това доказва, че всичко е възможно дори и невъзможното за теб.

Стела Владимирова Стефанова, 7.д клас

